Интервю на **Камелия Илиева** | Снимки: **архив на Владислав Карамфилов**

„Мемоарите на един Върга̀л“ – спектакъл, който си заслужава

Споделям мнението на мой познат, че българите в Прага не ходят на театър. Не ходят дори тогава, когато имат рядката възможност да видят на живо културни български актьори, дошли им на крака в чешката столица. Въпреки това, на 20 октомври, клуб „Нова Хмелнице“ събра най-верните почитатели на Владислав Карамфилов. Сред зрителите присъстваха не само хора от моето поколение, но и много млади сънародници, дори и ученици, което приятно изненада и, сигурна съм, зарадва популярния актьор.

Още в началото на „Мемоарите на един Върга̀л“ актьорът направи уговорката, че спектакълът може да продължи и 4 часа, и… наистина продължи – просто, защото публиката не пожела да си тръгне – въпреки среднощния час, въпреки факта, че на другия ден почти всички зрители бяха на работа. Едно представление, в което актьорът изигра себе си и живота си – и тъжен, и смешен. Живот с моменти на слава, пари и еуфория, но и на болка и пропадане почти до дъното. В крайна сметка се оказа, че всичко си е заслужавало, защото е правено… с любов.

И за да не изпадна в ситуацията на някогашна учителка по литература, която настойчиво пита учениците какво е искал да каже авторът, нека му дадем думата.

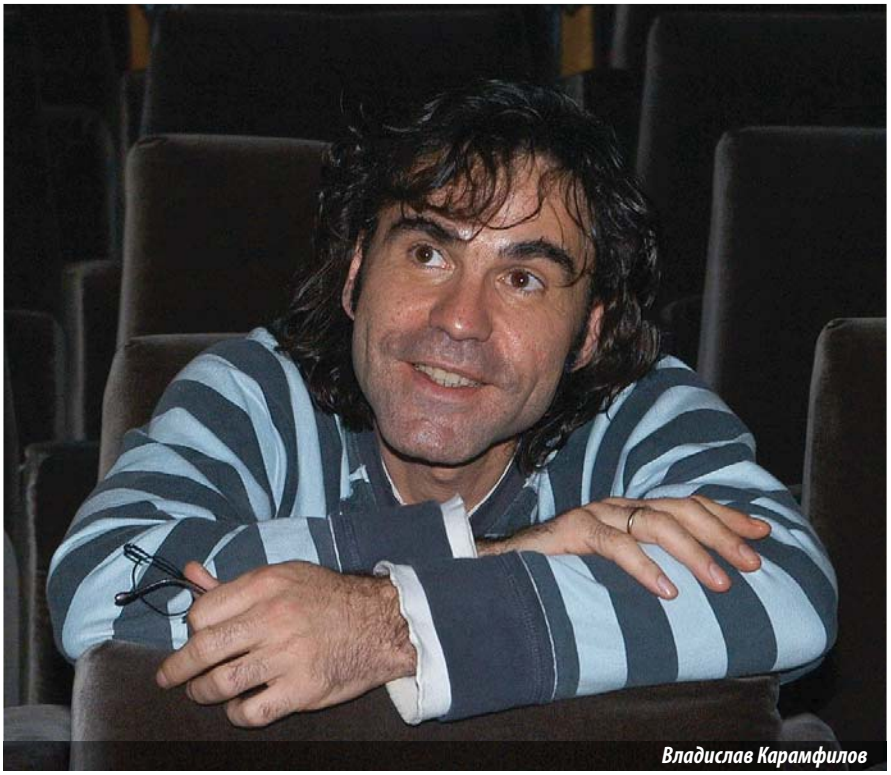

Владислав Карамфилов

– Какво е актьорската професия – само талант или и учение, труд, късмет? Кои бяха хората, които Ви дадоха увереност, че можете да бъдете добър?

– Една от малкото професии, в които работният ти ден завършва с аплодисменти... Това е занаят като другите занаяти. Мисля, че думата „занаят“ идва от „за наяждане“. Нещо, което правиш за хората и от това се изхранваш. Но в тази професия има и мисия – да създадеш радост и положителни емоции за другите. Хората имат 6 основни емоции: Щастие; Тъга; Страх; Отвращение; Гняв; Изненада. От всичките видове емоции, Щастието е това, към което хората се стремят най-силно. В нашата професия, ние използваме и другите, за да дадем надежда накрая, че Щастие има и че човек може да е Щастлив. Това е нашата професия. Тя е малко и лекарска. Не сме лечители. Ние сме диагностици. Поставяме диагноза на различните обществени заболявания през времето, в което живеем. Но не можем да назначим лечението. Това всеки го решава сам.

Много хора са ми повлияли да се занимавам с тази професия и много са тези, които са ми дали увереност. Като ученик играех в Двореца на пионерите, в драм-състава на Николай Априлов. Той ни постави в условия на работа като в професионалния театър. Той беше основоположникът. Моят кумир на сцената е бил Йосиф Сърчаджиев. Всяка вечер, когато е имал представление, аз съм бил в салона. Много исках да съм „Йосиф Сърчаджиев“, но той е друг натюрел. И това ми е помогнало също. Почти нямам вечер, като ученик, да не съм бил в театралния салон. Знаех наизуст „Театъра, Любов моя“ със Славка Славова и Таня Масалитинова. „Последната нощ на Сократ“ на Стефан Цанев, с Наум Шопов, Васил Михайлов и Доротея Тончева. Времето прекарано в салона като зрител е повлияло на всичко, което по-късно съм създавал. И мога да кажа, че никой не е в състояние да измисли нищо ново. Всичко се повтаря, само че, когато е добре забравено. За ВИТИЗ ме е готвил Явор Спасов. Прие ме Стефан Данаилов. Това не е човек,

а ВЕЛИКАН! Той ми даде „хляба в ръцете“ и единствен ме подкрепи, когато започнах в „Ку-Ку“. А „Ку-ку“ беше моят шанс и късмет! Един ден Тодор Колев се изказа за мен по телевизията и ми сложи печата „Талантлив“. Той ме „узакони“, така да се каже, в професията. Нери Терзиева, Хачо Бояджиев... Няма как да изброя всички..., а искам, защото имам голям проблем – имам памет и признателност. И когато говорим за това, че някой е успял да постигне нещо, колкото и незначително да е, трябва да се знае, че има и други. Но това е една от страните на нашата професия – филмът може да е успешен, благодарение на труда на много хора, но публиката изказва признание на актьорите...

– Ставате популярен още като студент, правейки комедийни скечове в студентското предаване „Ку-ку“ – комедийните роли ли са Вашето амплоа и до днес?

– „Ку-Ку“ беше шансът на много хора, които днес са известни имена в обществото. Оттам тръгнаха личности, които по-късно доказаха способностите си: Радо Чолаков, Любен Дилов, Петър Курумбашев, Слави Трифонов, Нидал и Мадлен Алгафари, Август Попов, Зуека, Камен Воденичаров... Трудно е да се изброят всички, но сега „кадрите“ от „Ку-Ку“ са фактори в различните сфери на обществения живот – в театъра, киното, политиката, бизнеса. Студентската програма беше трамплин за млади, талантливи хора, които искаха да променят България. Да я направят по-добро място за живот, по-справедливо място... Ние бяхме против статуквото, против ограниченията. Искахме да се даде път на младите. Талантливият и способният човек да има възможност за реализация, а не друг да се възползва от труда му... Не работехме за пари, а за каузи. Така беше в началото. Сега повечето са „загробили“ с договори сегашните млади, талантливи хора да работят за тях. И основното, което е най-важно – колко пари ще се изкарат. Относно комедийните роли, това го реши публиката! Аз много пъти се опитвах да им дам (нашата професия е да даваш на публиката), това което мога в драматичния театър, но хората искаха смешното. Затова написах

Художникът Тодор Янков рисува на Карловия мост… Въргала

В Прага с екипа и организатора на спектакъла Иван Иванов

Владислав Карамфилов в действие

и по този начин пиесата „Моят дом е моята крепост“, която по-късно се превърна във филма „Операция Шменти-Капели“. Най-тъжната история, разказана по най-смешния начин. От ден на ден, хората стават все по-тъжни и по-отчаяни. Те имат нужда от смях, от надежда. В този свръхматериален свят, можеш да се съхраниш единствено, като се погрижиш за душата си. И всеки го прави. Един с кебапчета, друг с Моцарт, трети почва наркотиците... А бе, няма рецепта! (смее се)

– Как се роди Върга́ла?

– Бях създал много различни персонажи в „Ку-Ку“. Просяци, рокери, травестити... Всичките имаха успех. Тогава зрителите мислеха, че това са реални хора от живота. Сега вече похватът е добре познат. Но тогава хората вярваха на всичко – щом го дават по телевиията, значи е вярно. Един ден имаше свободна камера и нямаше какво да се снима. Звъннаха ми дали имам някаква идея. Нямах, но не можех да изпусна свободната камера. И реших да направя един нов персонаж. Тогава вече се бяха появили „чейнчаджиите“. Използвах за прототип един от най-близките ми приятели, Васил. Покой на душата му! Използвах негови лафове в импровизирано интервю. След като се излъчи, стана „бум“. Всички говореха за тоя типаж Върга́ла. Каквото и да правех, хората го харесваха, но нямаше този ефект, който постигна Върга́ла. И след по-малко от година, „посегнах“ към него, пак. Успехът беше главоломен. И оттогава, каквото и да правя, хората ме свързват с него. Още докато бях в „Ку-Ку“, един от най-прекрасните хора на земята, Нери Терзиева, когато стана шеф на Ефир 2, ми предложи Върга́ла да има персонално шоу. Така се родиха „Коктейлите на Влади“. Там Върга́ла се „разгърна“. Когато усетих, че започва да се изчерпва, го спрях. Винаги съм излизал пред публиката, само когато имам какво ново и интересно да направя.

– Каква е предисторията на създаването на спектакъла „Мемоарите на един Върга́л“?

– Много проста – пари! Или поточно, липсата им... Каквото и да съм правел в своята професия, винаги е ставало така, че в битката да е по-качествен продуктът, съм финансирал проектите си..., че и не само моите. До сега не съм изкарал пари от театъра, киното, телевизията. Но съм дал няколко милиона лева за културата на тази държава. Имал съм ги от съвсем различни от духовната сфера дейности. Занимавал съм се с много разнороден бизнес. Със земеделие, с кораби, със заведения... Дълго е за обяснение. Но всичко, което съм изкарвал, съм го пренасочвал към „сцената“. Правих театрални постановки, плащах си! Телевизионни проекти, плащах си! Филми, плащах си! Рок групата „Отряд 13“, (един от най-смислените проекти за превенция), плащах си! Имам три фалита... засега... (смее се). След последния още си плащам. Получи се, че останах без ресурс. Трябваше да продължа да работя, за да мога да се изхранвам. Най-лесно осъществимо беше един нов театрален спектакъл. Не можех да си позволя нищо друго на сцената, освен себе си с един лаптоп и да разказвам живота си пред екран, на който минават снимки и видеа. Това е моноспектакъл за моя живот, личния и професионалния, в който се връщаме във времето и ти разказвам от „кухнята“, нещата, които са ни се случили. Казвам, „са ни се случили“, защото съм имал шанса, орисията да бъда част и съратник на много от общозначимите събития за българина.

– „Спектакълът винаги има форма, но съдържанието е различно, според мястото и хората, които са в залата“, казвате в едно свое интервю – какво Ви даде публиката в Прага?

– Тази обиколка в Австрия и Чехия е паметна за мен! Усетих онова най-силно чуство, за което мечтае и работи всеки артист, а и всеки човек – признанието и любовта на хората! Посветил съм целия си живот на това. И когато дойде резултатът, съм щастлив! В Прага – благодарен съм на Тодор Янков и Иван Иванов за организацията, и на всички, които пренебрегнаха грижите си и дойдоха! Хора, обичам Ви! И в Линц, и в Залцбург, и в Прага, и във Виена беше празник, триумф на щастието. Казвам го смело, защото четох какво писаха зрителите, които го бяха гледали. След като се върнах в България, им благодарих с видео от границата. Защото България няма граници. Тя е там, където се събират няколко българи на едно място. И аз им благодаря за тази България, която имахме! България, за която всички мечтаем! България, в която хората се радват и са щастливи, че са заедно!

– „Операция Шменти капели“ – филмът-Ваша рожба – донесе ли Ви удовлетворението след положените усилия?

– Да заснемеш филм в България си е подвиг, а той да е успешен, е чудо! Нашият филм до ден днешен е в тройката на най-гледаните български филми. И това го казват статистиците в киното, тия, с които не се долюбваме много–много. В България, тия, които се занимават с кино, не го отразиха по никакъв начин. Нормално е! Те са на хранилката на държавата и гледат как да цоцат. Знаете ли, че всяка година държавата субсидира производството на между 6 и 8 филма? Така е вече десетки години. За колко от тях сте чували? Колко от тях сте гледали? И колко от гледаните са Ви харесали? Ето простата аритметика – по-малко от 5%. В този цикъл, аз съм повече от удовлетворен. Създадохме филм със собствен ресурс и беше приет изключително положително от родната публика. Получи и авторитетно международно признание. Този филм не е бил бизнес начинание, а поредната мисия. Този филм събуди доста размисли у хората. И с времето тези, които са го гледали, ще проумяват още от нещата и тяхната механика. Нещата, които ни правят да сме тъжни, зли и отчаяни. И може би, поне малко, ще им помогне да не се оставят на „течението“. Жалко е, че когато филмът излезе в България, журналистите ме питаха дали съм си върнал парите, а за съдържанието не се задаваха въпроси. В този филм всяка ситуация, всяка сцена е взета от реалния живот. Представена е хиперболично, абсурдно, но е истина. Когато някой ми каже: „Това е много смешен филм! Много се забавлявах!“, и му завиждам, и ми е мъчно!

В България много хора се опитаха да го ограбят и да подменят успеха му. И доста хора успяха. Това ме натъжи. Но аз пък успях да ги разоблича и да

ги посоча. Това ми даде сили и удовлетворение. Същото стана и с „Мемоарите на един Вургал“ в Австрия. Там има хора, които са издигнали патриотични табели над печалбарските си сергии от сорта на фейсбук страница, озаглавена „За българите във Виена“, но не са дописали цялото име „но само, от които ще имаме печалба“. Все едно другите не са българи. И когато някой реши да организира някаква инициатива, те започват да му извиват ръцете за пари. Ако се окаже, че няма или не иска да им плаща, те използват всички средства да го провалят. Така стана и с нас. Трябва всички да знаят името Иван Карчев! Не се заблуждавайте по окраската. Не го интересува нищо, само щото е свързано с България. Ако не си плащате, ще иска да Ви провали, за назидание на другите след Вас. Да се знае, че без тях нищо не може да се случва. Е, нашият спектакъл не само се случи, а се превърна в събитие! В залата имаше над 550 българи и стана празник! Посочвам го, да се знае от тези, които след време, също като нас, ще искат да създадат радост у българите зад граница. Много е дълго да Ви обясня колко хора се свързаха с мен и ми разказаха как са станали жертви на този човек и кликата около него. Точно такива неща прогониха хората от България. Те тръгнаха по света, оставили дома си, близките си, с надеждата, че ще отидат на място, където тая черна сила я няма. И колко е отчайващо, когато пристигнат, виждат, че Карчовците са се настанили отдавна там и ги чакат. Затова нямам право да мълча! И сега изпитвам удовлетворение! ◆

Възторжено посрещане във Виена